

בע"א (ירושלים) 54670-02-18 - סאמר קוואסמה נ' מדינת ישראל

בע"א (ירושלים) 54670-02-18 - סאמר קוואסמה נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

בע"א (ירושלים) 54670-02-18

סאמר קוואסמה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

[25.02.2018]

כבוד השופטת סיגל אלבו

החלטה

לפני בקשה להורות על שחרור תפוס - משאית משאבת בטון מ.ר. 6199572 (להלן: "המשאית"), שנתפסה על ידי

המשיבה ביום 20.2.18, בחשד לביצוע עבירה של שפיכת שפיכת בטון ברשות הרבים.

טענות המבקש

1. ביום 20.2.18 נתפסה המשאית בעת שביצעה שטיפת בטון במשאבת הבטון באזור בית צפאפה. במועד זה הגיע

פקח המשיבה, מר אלירן ספרדי אשר ביצע את התפיסה ומסר למבקש הזמנה לחקירה.

2. המבקש הגיע לחקירה והבהיר לפקחי העיריה כי ביצע את השטיפה בתוך אתר עבודה, ואף מסר מסמכים

המוכיחים את טענתו כי מדובר בשטיפה שבוצעה באתר עבודה. פקחי המשיבה יצרו קשר עם בעל הקרקע, וזה אישר

כי שטיפת המשאבה בוצעה באתר עבודה.

3. המבקש טוען כי לא ביצע עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. לטענת המבקש, הואיל ומדובר באתר עבודה,

הרי שמותר לבצע בו את כל העבודות הנלוות לעבודות הבנייה, ועל כן נפלה טעות אצל המשיבה בסוברה שהשטיפה

בוצעה ברשות הרבים.

4. עוד טוען המבקש כי תפיסת המשאית פוגעת בקניינו ובחופש העיסוק שלו.

טענות המשיבה

5. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת, כי המבקש ביצע באמצעות המשאית עבירה של שפיכת פסולת ברשות הרבים

מחומר הראיות שבידי המשיבה עולה, כי השפיכה בוצעה בשטח פתוח ולא באתר העבודה עצמו, ומדובר בעבירה

הגורמת נזק בלתי הפיך לסביבה.

6. לטענת המשיבה, יש לשחרר את המשאית בכפוף להפקדת ערבות בנקאית בסכום של 100,000 ₪, וזאת

בהתחשב בשוויה.

דיון והכרעה

7. לפקחי העיריה סמכות לתפוס רכב מקום בו יש חשד כי נעברה באמצעותו עבירה לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984, זאת מכוח סעיף 4(ב)(2) לחוק הרשויות המקומיות (אכיפה סביבתית - סמכויות פקחים), תשס"ח 2008.
8. העבירה שביצעה חשוד המבקש היא השלכת פסולת בניין ברשות הרבים לפי סעיף 2 לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984.
9. אין מחלוקת כי המבקש שפך בטון באמצעות המשאית. השאלה שבמחלוקת היא האם שפיכת הבטון בוצעה ברשות הרבים, או בתוך אתר עבודה.
10. ברע"פ 8478/10 אליאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.11.10) דן בית המשפט העליון במשמעות של המונח "רשות הרבים" בהקשר בו אנו עוסקים וקבע, כי:-
- "המחוקק אימץ הגדרה רחבה, לפיה גם אם נמצא שטח בבעלות פרטית, כפי שנטען בענייננו, ניתן לראות בו רשות הרבים לעניין החוק, וההוכחה היא אמפירית, לא פורמליסטית... התכלית שביסוד הדברים היתה, שלא לאפשר היוצרות של 'חורים ברשת' על ידי ויכוחים אם המדובר במקרה פלוני בשטח פרטי או שטח ציבורי, ולצמצם לשאלה אם אכן משתמש הציבור בפועל בשטח המדובר".
11. מדברים אלה עולה כי השאלה האם שטח נדון הינו "רשות הציבור" אינה תלויה בתואר המוצמד לו: שטח ציבורי או פרטי. הסוגיה הינה עובדתית, תלוית-מקרה, ועניינה בשאלה מהותית: האם השטח משמש את הציבור בפועל. כך, למשל, מקום בו הוכח שהשטח נגיש לציבור, ילדים משחקים בו ומפקח הבניה נכנס אליו באין מפריע, נקבע על סמך המבחן הפונקציונאלי שתואר לעיל כי מדובר ב"רשות הרבים" הגם שדובר בשטח פרטי (עניין אליאס הנ"ל). בחינה דומה הובילה במקרה אחר להכרעה לפיה שטח פתוח בערוץ נחל, שאינו מגודר ושכל אדם החפץ בכך רשאי ויכול לעבור בו הינו "רשות הרבים" (ע"פ (חי') 53133-07-11 שעבאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.1.12)). במקרה נוסף נפסק כי חלקה חקלאית שהוכח כי לא גודרה או שולטה וניתן היה לגשת אליה במספר דרכים פתוחות עונה להגדרה (ע"פ (חי') 763/05 צוקרמן נ' המשרד לאיכות הסביבה (פורסם בנבו, 6.4.069)).
12. לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהוצג לפני הגעתי למסקנה כי ישנו יסוד סביר לחשד כי שפיכת הבטון בוצעה ברשות הרבים. מהתמונות שהציגה המשיבה (מש/1 - מש/4) ואף מהתמונות שהציג המבקש עולה לכאורה כי שפיכת הבטון בוצעה מחוץ לאתר הבנייה ולא בתוכו.
13. לפיכך, אני קובעת כי התפיסה בוצעה כדין, שכן יש יסוד סביר להניח כי במשאית נעברה עבירה.

14. כעת, יש להוסיף ולבחון האם המשך החזקת התפוס משרת תכלית המשתלבת עם מקור סמכות לתפיסה, כשהתכליות האפשריות הן תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל עמ' 9-10 (פורסם בנבו, 12.3.06).
15. כאמור, מחומר הראיות שהוצג לפני עולה, כי ישנן ראיות לכאורה כי נעשתה עבירה של השלכת פסולת ברשות הציבור באמצעות המשאית, ועל כן חששה של המשיבה כי המבקש או מי מטעמו ימשיך וישתמש ברכב לצורך ביצוע עבירה הינו מבוסס.
16. משמצאתי כי תכלית התפיסה מתקיימת, "יש לבחון האם ניתן באיזון ראוי להשיג את מטרת התפיסה תוך פגיעה פחותה בבעל הקנין בנכס" (עניין לרגו הנ"ל, עמ' 11-12).
17. הואיל ומטענות המבקש עולה, כי הרכב משמש לו כאמצעי פרנסה, אני סבורה כי החזקת הרכב תהווה פגיעה בלתי מידתית בקניינו של המבקש, וכי ניתן לאתר "חלופת תפיסה" בדמות הפקדה כספית.
18. פסיקת בית המשפט העליון מצאה כי הפקדות הנעות בין 25-30% משווי התפוס, כאשר דובר בכלי רכב, היא סבירה (בש"פ 6529/10 מגידש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.09.2010; בשפ 5769/12 מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.08.2012). עם זאת, אין זה השיקול היחיד שעל בית המשפט לשקול ועליו להביא בחשבון את מכלול הנסיבות ובכלל זה האם המבקש ביצע עבירות דומות מסוג זה בעבר, וכן את גובה הקנס המוטל בעבירות מסוג זה.
19. במכלול הנסיבות, בהתחשב באופי העבירה והקנס המוטל בצידה וכן בעובדה שזו הפעם הראשונה שלמבקש מיוחס ביצוע עבירה מסוג זה, אני קובעת כי הרכב ישוחרר לידי המבקש כנגד הפקדת סך של ₪ 20,000 במזומן או בערבות בנקאית בתוקף לשנה הסכום שיופקד ישמש כערובה לכך שהמבקש יימנע מביצוע עבירות לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984.
20. אם תבוצע עבירה כאמור תהא המשיבה רשאית לעתור לחילוט ההפקדה, וזאת בנוסף לכל הליך. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, י' אדר תשע"ח, 25 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.